

Rahela, Anderss un laika logi

Rahel, Anders ja ajaaugud

Reeli Reinaus

Pildid Marja-Liisa Plats

Rahela, Anderss un laika logi

Rēli Reinausa

Marjas Lisas Platsas
ilustrācijas

No igauņu valodas tulkojusi
Antra Brūvere

Rahela gluži vai hipnotizēta vēroja, kā astotais numurs, pretinieku komandas kapteinis, likumojot starp aizsargiem, pārtvēra bumbu, tad veica meistarīgu māņu kustību un pēc tam ieguva vēl divus punktus.

Starpība nu jau bija samazinājusies līdz piecpadsmit punktiem, un līdz spēles beigām bija atlikušas vien trīs minūtes. Rahela zināja, ka basketbolā trīs minūtes ir diezgan ilgs laiks, taču bija skaidrs, ka, spēlējot tā, kā tas notika pēdējā ceturtdaļā, viņu skolai nav nekādas cerības uzvarēt.

“Es nesaprotu, kāpēc viņi nespēj to puisi panākt?” sūkstījās Karīna un nervozi knibināja savu telefonu.

Rahela neatbildēja. Viņa nereaģēja pat tad, kad Romets no viņu komandas veikli guva trīs punktus. Pūlis svilpa. Bija atlikušas divas minūtes un četrdesmit piecas sekundes, un starpība bija divpadsmit punkti. Viss vēl bija iespējams. Vismaz teorētiski.

Tomēr bumba atkal atradās pie astotā numura. Puisis it kā rotaļādamies pārvietojās pa laukumu un atkal tā starp citu iemeta bumbu grozā. Viņa spēja pārvaldīt ķermeni un bumbu bija pavisam apbrīnojama; radās iespaids, ka pārējie spēlētāji pa laukumu pārvietojas palēninājumā.

“Pilnīgi neticami!” iesaucās Karīna.

Viņa vairs pat nebija dusmīga. Viņa drīzāk bija šokā par to, cik neticami viegli astotais numurs kārtējo reizi iemeta bumbu grozā.

“Vai kāds vispār iepriekš ir kaut ko tādu redzējis?”

Rahela iekoda lūpā. Pēkšņi viņa degunā sajuta zemes smaržu. Putekļainās zemes, kas, bumbai atsitoties, pacēlās gaisā. Saule svilināja galvvidu, sviedri tecēja, un brīdī, kad puisis strauji apstājās, šķita, ka riteņi izdveš savādi pazīstamu čikstu... Un tad bumba izkrita cauri grozam.

“Es esmu redzējusi,” Rahela noteica.

Viņa zināja, ka Karīna viņu nemaz nedzird šajā šausmīgajā svilpienu korī, ko radīja viņu komandas atbalstītāji, lai traucētu pretiniekiem.

Turklāt viņa to īsti neteica Karīnai, drīzāk sev pašai.

Lai sevi pārliecinātu. Ka viņa to nav nosapņojusi.

Ka tas viss patiešām bija noticis.

Vilcienā

K atru reizi, kad Rahelas skatiens novērsās no garām slīdošās ainavas un pārslīdēja pāri vecākai sievietei, kas sēdēja pretī, tā dusmīgi blenza pretī.

Meitene atkal ātri pievērsa skatienu logam. Patiesībā vilcienā brīvu vietu pietika, un viņa nesaprata, kādēļ sieviete vēl joprojām sēž viņai pretī, ja reiz viņu kaut kas tik briesmīgi traucē. Rahela bija pārliecināta, ka viņas austiņās skanošā mūzika kā apnicīgs būkšķis nonāk arī līdz sievietes ausīm, taču nespēja to pagriezt klusāk. Gandrīz pilnā skaļumā uzgrieztā skaņa šobrīd bija vienīgā, kas viņas galvā joņojošās domas pavisam nedaudz pieklusināja. Turklāt sievietei varēja traucēt tas, kā viņa izskatījās. Tomēr tam bija arī praktisks mērķis – pilnīgi melni uzkrāsoto acu dēļ viņa nedrīkstēja sākt raudāt. Ar melnām svītrām noklāti vaigi un pandas acis – tas būtu briesmīgs skats. Vismaz tādēļ viņai vajadzēja censties. Neraugoties uz pamatīgo grimu gotu stilā, asaras tomēr visu laiku bija pavisam, pavisam tuvu.

Rahela tās norija un pagrieza mūziku vēl skaļāk. Galva draudēja mūzikas skaļuma dēļ pārplīst, taču viņai tas nerūpēja. Ja galva pārplīstu pušu, tad arī visas domas, kas virpuļoja galvā un pieprasīja uzmanību, izplēnētu gaisā. Tas šobrīd bija viss, ko

viņa vēlējās. Meitene ilgojās pēc iespējas iztukšot galvu. Viņa sapņoja, ka galvā varētu atrasties domu atvilktnes, kuru varētu atraut vaļā un izbērt tukšu.

Vēl viņa vēlējās palikt vilcienā. Apdullinošās mūzikas pavādiņumā traukties arvien tālāk un tālāk. Nekad neapstāties. Nekad nenonākt galā. Nekad vairs nedomāt.

Nekad neko.

Ceļš, kas vienmēr bija šķītis briesmīgi garš, šoreiz paskrēja netipiski ātri. Bija atlikušas vien piecas pieturas, pēc tam viņai nāksies izkāpt no vilciena un doties uz vecmamma māju. Un teikt, kāpēc viņa ir atbraukusi. Rahela zināja, ka to nespēs. Lai ko viņa arī teiktu, vecmamma tomēr sapratis, ka iemesls ir cits. Taču Rahela negribēja par to runāt, viņa negribēja par to pat domāt.

Sieviete pretējā sēdvietā bija savilkusi lūpas smalkā līnijā. Viņa atgādināja Rahelas skolas visbargāko skolotāju. Mājturības skolotāju, kura nekad ne ar ko nebija apmierināta. Pat tad, ja tas, ar ko vajadzētu būt apmierinātam, bija kaut kas tik nenozīmīgs kā kartupeļu salāti vai pildītas olas. Ēdiens, kurš tāpat tūlīt tika apēsts, un nevienam nerūpēja, vai olas dzeltenums ir pietiekami krēmīgs un vai kartupeļi nav pārvārīti.

Rahelai pēkšņi radās spēcīga vēlme sievietei pajautāt, kāpēc viņa neko nedara. Kāpēc klusēdama cieš. Varētu taču apsēsties citur vai pavēlēt, lai meitene pagriež mūziku klusāk, vai spriedelēt, ka mūsdienu bērni ir samaitāti. Šāda blenšana bija visbriesmīgākā. Apziņa, ka it kā kaut ko esi izdarījis nepareizi, taču neviens tev nepasaka, ko tieši.

Tieši to pirms dažām dienām bija jautājusi arī mamma. Ko viņa ir izdarījusi nepareizi? Lai gan acīmredzot šajā situācijā tāds jautājums nepavisam nebija vietā. Tādēļ Rahela nepalika klausīties, ko tētis atbild, vien ātri uzlika austiņas un uzgriezta mūziku uz pilnu klapi. Tajā vakarā viņa uzdrošinājās iziet no

savas istabas tikai tad, kad pulkstenis rādīja pēc pusnakts. Viss bija pavisam klusu, kad meitene uz pirkstgaliem aizlavījās uz virtuvi un, izņēmusi no ledusskapja apelsīnu sulu, ielēja to sev. Viņai nebija apetītes, un šķita, ka no viņas to arī negaida. Katrā ziņā neviens nebija pagatavojis vakariņas.

Vēl trīs pieturas. To nosaukumus Rahela bija iegaumējusi jau agrā bērnībā. Viņa atkal un atkal bija tās domās saukusi. Toreiz, kad brauciens šķita ilgstam veselu mūžību. Kad laiks neskrēja tik ātri kā tagad.

Veci cilvēki reizēm runā par to, cik ātri skrien laiks. Kā ar katru gadu tas steidzas arvien ātrāk un ātrāk. Tā mēdza teikt arī mamma, lai gan viņai vēl nebija pat četrdesmit gadu. Mamma reizēm stāstīja, kā bērnībā visu laiku bija kaut ko gaidījusi – skolas

brīvlaiku, Ziemassvētkus un dzimšanas dienu. Un gaidīšana vienmēr šķitusi tik šausmīgi gara. Taču pašlaik vasara tik tikko bija beigusies, kad Ziemassvētki jau klauvēja pie durvīm. Dzimšanas dienu mamma negaidīja jau sen, jo tad viņai pašai vajadzēja rauties visu dienu, lai vakarā būtu, ko likt galdā ciemiņiem. Rahela nespēja to saprast, jo, viņasprāt, Ziemassvētki un dzimšanas diena vienmēr bija tālu. Laikam tādēļ viņai dažkārt likās, ka vecāki cilvēki itin kā dzīvo citā laikā nekā bērni un jaunieši.

Kas gan vispār ir laiks? Vai kāds to zina? Rahela atminējās, kā skolā fizikas skolotājs tika stāstījis, ka laiku iedala fizikālā laikā, ko mēra ar pulksteni, un psiholoģiskā laikā, ko cilvēki izjūt atšķirīgi atkarībā no tā, ko viņi tobrīd dara. Jo patīkamas situācijas parasti paiet ātri, taču nepatīkamas darbības velkas lēni un mokoši.

Tāpat kā šobrīd. Jo sievietes balss skaļrunī jau nosauca pieturu, kurā Rahelai vajadzēja izkāpt.

Meitene juta, ka viņai pēkšņi sāk griezties vēders. Jo viņa zināja, kas notiks. Viņa izies kilometru cauri mežam, kas šķir no vecmamma mājas. Vienalga, cik lēni viņa ies, taču pēdīgi būs galā. Un tad vecmamma jautās, kas noticis. Un tad...

Rahela nezināja, kas būs pēc tam. Vai viņa spēs to pateikt vai arī sāks raudāt, jau izdzirdot jautājumu.